HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

13 ianuarie 2011 *

În cauza T-362/08,

IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, cu sediul în Hamburg (Germania), reprezentată de S. Crosby, solicitor, și de S. Santoro, avocat,

reclamantă,

susținută de

Regatul Danemarcei, reprezentat de domnul J. Bering Liisberg și de doamna B. Weis Fogh, în calitate de agenți,

de

Republica Finlanda, reprezentată inițial de domnul J. Heliskoski și de doamnele M. Pere și H. Leppo și ulterior de domnul Heliskoski, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: engleza.

și de

Regatul Suediei, reprezentat de doamnele K. Petkovska, A. Falk și S. Johannesson, în calitate de agenți,

interveniente,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de doamnele C. O'Reilly și P. Costa de Oliveira, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a deciziei Comisiei din 19 iunie 2008 prin care se refuză accesul reclamantei la un document transmis Comisiei de autoritățile germane în cadrul unei proceduri de declasare a unui sit protejat în temeiul Directivei 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2. p. 109),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, domnii N. Wahl și A. Dittrich (raportor), judecători,

grefier: domnul N. Rosner, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 16 aprilie 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) definește principiile, condițiile și limitele dreptului de acces la documentele acestor instituții prevăzut la articolul 255 CE. Acest regulament este aplicabil de la 3 decembrie 2001.

2 Articolul 2 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru [au] drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, condițiilor și limitelor definite de prezentul regulament.

[…]

(3) Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.

[…]”.

3 Articolul 3 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede:

„În sensul prezentului regulament:

(a) prin «document» se înțelege orice conținut, indiferent de suport (scris pe hârtie sau stocat sub formă electronică, înregistrare sonoră, vizuală sau audiovizuală) privind un subiect referitor la politicile, activitățile și deciziile care țin de competența instituției;

(b) prin «terț» se înțelege orice persoană fizică sau juridică ori entitate exterioară instituției în cauză, inclusiv statele membre, celelalte instituții și organe comunitare sau necomunitare și țările terțe.”

4 Articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, în cuprinsul căruia sunt definite excepțiile de la dreptul de acces sus-menționat, precizează:

„(1) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

(a) interesului public, în ceea ce privește:

— siguranța publică;

— apărarea și chestiunile militare;

— relațiile internaționale;

— politica financiară, monetară sau economică a Comunității sau a unui stat membru;

[…]

(3) […]

Accesul la un document conținând avize destinate uzului intern în cadrul deliberărilor și al consultărilor preliminare în cadrul instituției în cauză este refuzat chiar și după luarea deciziei, în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

(4) În cazul documentelor terților, instituția consultă terții pentru a stabili dacă se poate aplica o excepție prevăzută la alineatul (1) sau (2), cu excepția cazului în care există certitudinea că documentul trebuie sau nu trebuie divulgat.

(5) Un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil.

(6) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă.

(7) Excepțiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) se aplică doar în perioada în care protecția se justifică prin conținutul documentului. Excepțiile se pot pune în aplicare în cursul unui termen de cel mult treizeci de ani. În cazul documentelor care se încadrează la excepțiile privind viața privată sau interesele comerciale și documentele sensibile, excepțiile pot continua să se aplice, dacă este necesar, și după expirarea acestei perioade."

5 Articolul 9 din Regulamentul nr. 1049/2001, referitor la regimul aplicabil documentelor sensibile, prevede:

„(1) Documentele sensibile sunt documente emise de instituții sau agențiile create de către acestea, de statele membre, de țările terțe sau de organizațiile internaționale, clasificate «TRÈS SECRET/TOP SECRET» (Strict secret), «SECRET» (Secret) sau «CONFIDENTIEL» (Confidențial) în temeiul normelor în vigoare în cadrul instituției în cauză, care protejează interesele fundamentale ale Uniunii Europene sau ale unuia sau mai multor state membre în domeniile definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) și, în special, în domeniile siguranței publice, apărării și chestiunilor militare.

(2) În cadrul procedurilor prevăzute la articolele 7 și 8, cererile de acces la documente sensibile sunt soluționate exclusiv de persoanele autorizate să ia cunoștință de conținutul acestor documente. Fără a aduce atingere articolului 11 alineatul (2),

aceste persoane trebuie să precizeze informațiile care pot apărea în registrul public privind aceste documente sensibile.

(3) Documentele sensibile se înscriu în registru și se furnizează numai cu acordul autorității de origine.

[…]”.

6 Articolul 6 alineatul (4) din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 109) are următorul cuprins:

„Dacă, în ciuda unui rezultat negativ al evaluării efectelor asupra sitului și în lipsa unei soluții alternative, planul sau proiectul trebuie realizat, cu toate acestea, din motive cruciale de interes public major, inclusiv din rațiuni de ordin social sau economic, statul membru ia toate măsurile compensatorii necesare pentru a proteja coerența globală a sistemului Natura 2000. Statul membru informează Comisia cu privire la măsurile compensatorii adoptate.

În cazul în care situl respectiv adăpostește un tip de habitat natural prioritar și/sau o specie prioritară, singurele considerente care pot fi invocate sunt cele legate de sănătatea sau siguranța publică, de anumite consecințe benefice de importanță majoră pentru mediu sau, ca urmare a avizului Comisiei, de alte motive cruciale de interes public major.”

Istoricul cauzei

7 Reclamanta, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, este o organizație neguvernamentală care își desfășoară activitatea în domeniul protecției bunăstării animalelor și al conservării naturii

8 Fiind sesizată cu o cerere din partea Republicii Federale Germania întemeiată pe articolul 6 alineatul (4) al doilea paragraf din Directiva 92/43, Comisia Comunităților Europene a emis la 19 aprilie 2000 un aviz favorabil pentru realizarea unui proiect industrial în situl Mühlenberger Loch, o arie protejată în temeiul acestei directive. Acest proiect consta în extinderea uzinei societății D. în vederea asamblării finale a aeronavei Airbus A3XX.

9 Prin scrisoarea din 20 decembrie 2001 adresată Comisiei, reclamanta a solicitat accesul la diverse documente primite de această instituție în cadrul analizării proiectului industrial sus-menționat, și anume corespondența provenită de la Republica Federală Germania, de la orașul Hamburg, precum și de la cancelarul german.

10 Întrucât a considerat că articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 îi interzicea să divulge documentele în cauză, la 26 martie 2002, Comisia a adoptat decizia prin care a respins cererea reclamantei de acces la anumite documente pe care le primise în cadrul procedurii la finalul căreia a emis avizul din 19 aprilie 2000.

11 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 4 iunie 2002, reclamanta a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei Comisiei din 26 martie 2002.

12 Prin Hotărârea din 30 noiembrie 2004, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia (T-168/02, Rec., p. II-4135), Tribunalul a respins această acțiune ca nefondată.

13 La 10 februarie 2005, Regatul Suediei, intervenient în cauza T-168/02, citată anterior, a introdus recurs la Curte împotriva hotărârii pronunțate de Tribunal în această cauză.

14 Prin Hotărârea din 18 decembrie 2007, Suedia/Comisia, C-64/05 P, Rep., p. I-11389, Curtea a anulat Hotărârea IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, punctul 12 de mai sus, precum și decizia Comisiei din 26 martie 2002.

15 În urma Hotărârii Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, prin scrisoarea din 13 februarie 2008 adresată Comisiei, reclamanta și-a retras cererea de acces la documentele primite de această instituție în cadrul examinării proiectului Mühlenberger Loch și care erau emise de autoritățile germane.

16 Prin scrisoarea din 20 februarie 2008, Comisia a confirmat primirea scrisorii reclamantei din 13 februarie 2008.

17 La 26 martie 2008, reclamanta a solicitat Comisiei să răspundă cererii sale din 13 februarie 2008.

18 Prin scrisoarea din 7 aprilie 2008, Comisia a informat reclamanta că era în curs o consultare cu autoritățile germane în legătură cu divulgarea documentelor solicitate.

19 La 9 aprilie 2008, reclamanta a solicitat încă o dată Comisiei să răspundă cererii sale din 13 februarie 2008 cel târziu la 22 aprilie 2008.

20 În lipsa unui răspuns al Comisiei la această dată, reclamanta a depus, prin scrisoarea din 29 aprilie 2008, o cerere de confirmare.

21 La 19 mai 2008, Comisia a răspuns reclamantei confirmând primirea cererii de confirmare și declarând că îi va fi dat un răspuns în termenul prevăzut de Regulamentul nr. 1049/2001.

22 Le 19 iunie 2008, Comisia a adoptat o decizie privind cererea de confirmare a reclamantei (denumită în continuare „decizia atacată"), pe care a comunicat-o acesteia din urmă în aceeași zi. Prin această decizie, Comisia a divulgat toate documentele solicitate de reclamantă, și anume opt documente emise de orașul Hamburg și de Republica Federală Germania, cu excepția unei scrisori din 15 martie 2000, adresată de cancelarul german președintelui Comisiei (denumită în continuare „scrisoarea cancelarului german"), deoarece autoritățile germane s-au opus divulgării acestui document.

23 Potrivit deciziei atacate, pe de o parte, autoritățile germane au declarat că divulgarea scrisorii cancelarului german ar aduce atingere protecției interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale și politica economică a Republicii Federale Germania, în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

24 Astfel, această scrisoare ar privi o declarație confidențială destinată exclusiv unei utilizări interne. Acest document ar privi o cauză confidențială referitoare la politica economică a Republicii Federale Germania și a altor state membre. Divulgarea acestui document nu numai că ar aduce atingere confidențialității, în detrimentul relațiilor

internaționale dintre Republica Federală Germania, instituțiile Uniunii Europene și alte state membre, ci ar compromite de asemenea politica economică a Republicii Federale Germania și pe cea a altor state membre. În consecință, ar trebui respinsă cererea de acces la scrisoarea cancelarului german, în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

25 Pe de altă parte, autoritățile germane ar fi indicat că divulgarea scrisorii cancelarului german ar aduce gravă atingere protecției procesului decizional al Comisiei, în sensul articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001.

26 Astfel, această scrisoare ar privi o declarație confidențială adresată Comisiei și destinată exclusiv unei utilizări interne în cadrul deliberărilor referitoare la avizul Comisiei din 19 aprilie 2000. Acest document ar privi politica economică a Republicii Federale Germania și pe cea a altor state membre. Divulgarea acestui document ar aduce atingere confidențialității și, prin urmare, ar prejudicia relațiile dintre Republica Federală Germania, instituțiile Uniunii Europene și alte state membre. Acest lucru ar aduce gravă atingere protecției procesului decizional al Comisiei. În consecință, excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001 ar fi aplicabilă în ceea ce privește scrisoarea cancelarului german.

27 În plus, Comisia a indicat, în decizia atacată, că, în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, excepția de la dreptul de acces nu este aplicabilă dacă există un interes public superior care justifică divulgarea documentului în cauză. În pofida faptului că documentul respectiv intra și sub incidența celor două excepții prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001, care nu ar fi supuse unui criteriu de interes public, Comisia ar fi examinat dacă în speță exista un astfel de interes public superior.

28 Potrivit Comisiei, pentru ca să existe un interes public superior care să justifice divulgarea, trebuie ca, în primul rând, acest interes să fie public și, în al doilea rând, să fie superior, și anume să prevaleze asupra intereselor protejate de articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001. În speță, Comisia nu ar dispune de niciun element de natură să indice existența unui eventual interes public superior în sensul regulamentului menționat, care să prevaleze asupra necesității de a proteja procesul decizional al Comisiei.

29 În ceea ce privește problema unui acces parțial la documentul în cauză, Comisia a indicat în decizia atacată că, în temeiul Hotărârii Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, era obligată să respecte rezultatul procesului de consultare și să respingă cererea de acces la scrisoarea cancelarului german în baza excepțiilor invocate de autoritățile germane și a motivelor prezentate de acestea. În condițiile în care aceste autorități s-ar opune divulgării întregii scrisori a cancelarului german, nu s-ar putea acorda niciun fel de acces parțial la acest document în temeiul articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001.

Procedura și concluziile părților

30 Printr-o cerere depusă la grefa Tribunalului la 28 august 2008, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

31 Prin scrisoarea înregistrată la grefa Tribunalului la 9 ianuarie 2009, Republica Finlanda a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor reclamantei. Această cerere a fost admisă, după ascultarea părților principale, prin Ordonanța președintelui Camerei a opta a Tribunalului din 5 martie 2009.

32 Republica Finlanda a depus memoriul în intervenție la 17 aprilie 2009. Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 26 iunie 2009, părțile principale și-au prezentat observațiile cu privire la acest memoriu.

33 Prin scrisorile înregistrate la grefa Tribunalului la 18 și la 29 iunie 2009, Regatul Suediei și Regatul Danemarcei au formulat cereri de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor reclamantei. Aceste cereri au fost admise, după ascultarea părților principale, prin Ordonanțele președintelui Camerei a opta a Tribunalului din 12 august 2009.

34 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a opta) a hotărât deschiderea procedurii orale.

35 Pledoariile părților principale, a Regatului Danemarcei și a Regatului Suediei și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 16 aprilie 2010. Având în vedere faptul că Republica Finlanda nu a putut fi reprezentată la ședință, s-a decis, înainte de terminarea procedurii orale, să fie adresată Republicii Finlanda o întrebare scrisă referitoare la admisibilitatea argumentelor sale privind accesul parțial la scrisoarea cancelarului german și la aplicarea *ratione temporis* a excepțiilor de la dreptul de acces în cauză în temeiul articolului 4 alineatele (6) și (7) din Regulamentul nr. 1049/2001. Republica Finlanda a răspuns în termenul acordat, iar Regatul Danemarcei și Regatul Suediei au depus observații.

36 În ceea ce privește observațiile reclamantei, acestea nu se limitau la conținutul răspunsului Republicii Finlanda. Întrucât părțile nu sunt autorizate să completeze dosarul după ședință cu alte elemente decât cele referitoare la observațiile cu privire la răspunsul menționat, președintele Camerei a opta a Tribunalului a decis, la 15 iunie 2010, să nu includă aceste observații în dosar decât în măsura în care priveau conținutul răspunsului Republicii Finlanda.

37 Procedura orală a fost declarată terminată la 15 iunie 2010.

38 Reclamanta solicită Tribunalului:

— obligarea Comisiei să comunice Tribunalului scrisoarea cancelarului german;

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

39 Regatul Danemarcei, Republica Finlanda și Regatul Suediei solicită Tribunalului anularea deciziei atacate.

40 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

41 În susținerea concluziilor, reclamanta invocă două motive. Primul motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Potrivit acestui articol, cererile de acces la un document se resping în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar putea aduce atingere protecției interesului public în ceea ce privește, printre altele, relațiile internaționale și politica economică a unui stat membru. Al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1049/2001, potrivit căruia accesul la un document întocmit de o instituție pentru uzul său intern sau primit de o instituție și referitor la o chestiune pentru care instituția nu a luat încă nicio decizie este refuzat în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

42 Intervenienții susțin argumentele reclamantei în această privință. Republica Finlanda invocă de asemenea existența unei încălcări a articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 privind posibilitatea unui acces parțial la un document. În plus, potrivit Republicii Finlanda, cerințele articolului 4 alineatul (7) din regulamentul menționat privind aplicarea *ratione temporis* a excepției de la dreptul de acces prevăzute la al doilea paragraf al alineatului (3) al acestui articol nu au fost respectate. În observațiile privind memoriul în intervenție al Republicii Finlanda, reclamanta „primește favorabil" argumentele acestui stat membru cu privire la articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, extinzându-le la toate excepțiile în cauză în prezenta speță.

43 Prezentând interpretările lor cu privire la articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, pentru a determina consecințele aplicării acestei dispoziții în cauza de față, în lumina Hotărârii Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, care, în opinia lor, se află în centrul prezentului litigiu, părțile expun o argumentație care este valabilă pentru toate motivele. Înainte de a aborda fiecare motiv în parte, trebuie, așadar, examinată această problemă.

Cu privire la interpretarea articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001

Argumentele părților

44 Reclamanta susține că este important să se cunoască toate motivele pentru care Comisia a aprobat, prin avizul din 19 mai 2000, declasarea unei rezervații naturale protejate în temeiul programului Natura 2000 astfel cum a fost stabilit prin Directiva 92/43. Aceasta subliniază că Republica Federală Germania a denunțat în mai multe rânduri reticența Comisiei în a declasa rezervația naturală și în a permite extinderea uzinei societății D., situată pe Elba, la Hamburg, în vederea asamblării finale a aeronavei Airbus A3XX. Comisia nu ar fi aprobat declasarea decât la scurt timp după ce a primit scrisoarea cancelarului german.

45 În opinia reclamantei, din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus (punctul 94), reiese că este de competența instanței Uniunii să verifice dacă refuzul instituției solicitate de a acorda accesul a putut să fie întemeiat în mod valabil pe excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001, iar aceasta indiferent dacă acest refuz este rezultatul aprecierii acestora de către instituție însăși sau de către statul membru respectiv.

46 Teza Comisiei care constă în a arăta că rolul său se limitează la a examina sumar motivele statului membru ar conduce la reintroducerea *de facto* a regulii autorului. Comisia ar trebui să aprecieze în fiecare caz în parte problema dacă un document care a făcut obiectul unei cereri de acces intră în sfera de aplicare a excepțiilor în cauză.

47 Regatul Danemarcei susține că, potrivit Regulamentului nr. 1049/2001, instituțiile Uniunii dispun de autonomie decizională. Acestea ar avea responsabilitatea finală de a verifica dacă respingerea unei cereri de acces este justificată și ar trebui să efectueze o apreciere concretă a cererii de acces la documente.

48 Deși, în anumite cazuri, instituțiile Uniunii ar putea în mod excepțional să se limiteze la o apreciere *prima facie*, faptul că procedura prevăzută la articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 se aplică în prezenta speță nu ar fi o împrejurare care ar justifica suficiența unei aprecieri *prima facie*.

49 Republica Finlanda subliniază că, potrivit Hotărârii Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, în măsura în care articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2000 se aplică, instituția implicată trebuie să verifice întotdeauna, examinând documentul în cauză, dacă sunt aplicabile excepțiile de la accesul la documentul respectiv invocate de statul membru interesat. Dacă, potrivit aprecierii Comisiei, motivele invocate de statul membru nu sunt adecvate, această instituție ar trebui să permită solicitantului accesul la documentul respectiv. Întrucât Comisia nu ar fi îndeplinit această obligație în speță, decizia atacată ar trebui anulată.

50 În susținerea interpretării sale, Republica Finlanda arată în primul rând că excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 sunt de strictă interpretare și aplicare.

51 În al doilea rând, obligația de motivare în sensul articolului 253 CE ar fi de asemenea aplicabilă în ceea ce privește o decizie de refuz adoptată în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001. Statului membru respectiv i s-ar recunoaște numai de dreptul de a participa la procesul de adoptare a deciziei Uniunii (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctele 76 și 81). Având în vedere că ar fi

vorba despre o decizie a unei instituții a Uniunii, aceasta din urmă ar fi responsabilă de aprecierea exactă a aplicabilității excepțiilor în cauză.

52 În al treilea rând, abolirea regulii autorului prin Regulamentul nr. 1049/2001 ar fi nesemnificativă dacă, după cum susține Comisia, această instituție ar trebui să examineze numai dacă excepția invocată de un stat membru este vădit neadecvată. Republica Finlanda adaugă că o instituție a Uniunii trebuie să examineze în fiecare caz dacă un document intră în sfera excepțiilor prevăzute la articolul 4 din regulamentul menționat.

53 Regatul Suediei susține că din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, reiese că statul membru vizat nu are un drept de veto general și necondiționat care să îi permită să se opună în mod discreționar divulgării oricărui document de către o instituție și că este obligat să își motiveze în mod corespunzător opoziția, invocând excepțiile de la dreptul de acces prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001. Tipul de examinare pe care instituția trebuie să îl realizeze atunci când un stat membru se opune divulgării nu ar fi fost însă clarificat în această hotărâre.

54 În această privință, Regatul Suediei precizează că Comisia trebuie să se asigure că motivațiile statului membru sunt corecte din punct de vedere material și formal pe plan juridic și că trebuie să efectueze o examinare individuală a fiecărui document, precum și o analiză prin care se urmărește să se determine dacă există un risc concret și real ca divulgarea unui document să prejudicieze un interes protejat. Importanța menținerii unei interpretări uniforme a Regulamentului nr. 1049/2001 ar milita de asemenea în favoarea unui drept de examinare al instituției.

55 În opinia Regatului Suediei, decizia instituției trebuie să fie precedată de un dialog cu statele membre, bazat pe cooperare loială. În anumite cazuri, de exemplu, atunci

când politica financiară sau economică a unui stat membru ar putea fi afectată în mod negativ, punctul de vedere al acestui stat membru ar trebui să fie preponderent. În alte cazuri, dacă divulgarea unui document ar putea să prejudicieze grav procesul decizional al unei instituții, instituția în cauză ar fi cea care ar trebui să aibă o marjă de manevră mai mare pentru a determina dacă argumentele statului membru sunt neadecvate.

56 Comisia subliniază că, întrucât documentul cu privire la care a respins cererea de acces emana de la un stat membru, a aplicat articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, astfel cum a fost interpretat de Curte în Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus. Comisia arată că autoritățile germane și-au exprimat opoziția cu privire la divulgarea scrisorii cancelarului german.

57 În opinia Comisiei, problema centrală este în ce măsură este obligată să respecte opoziția exprimată de un stat membru cu privire la divulgarea unui document în condițiile în care această opoziție este întemeiată în mod corespunzător pe motive care au în vedere excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Cu alte cuvinte, ar trebui să se determine în ce măsură Comisia este obligată să substituie aprecierea statului membru cu propria apreciere.

58 Comisia susține că două dispoziții din Regulamentul nr. 1049/2001 au legătură cu situația în care un document la care se solicită accesul emană de la un terț, iar nu de la instituția vizată, și anume articolul 4 alineatul (4), care prevede regimul general de acces la documente care emană de la terți, și articolul 4 alineatul (5), care privește documentele ce emană de la un stat membru. Prin introducerea articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, legiuitorul ar fi acordat o poziție specială statelor membre, conform Declarației nr. 35 privind articolul 255 alineatul (1) CE, anexată la Actul final al Tratatului de la Amsterdam.

59 Potrivit Comisiei, Curtea a afirmat în Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus (punctul 44), că cerința unui acord prealabil al statului membru pe care o cuprinde articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 ar risca să fie lipsită de efecte dacă, fără a se ține seama de opoziția manifestată de un stat membru cu privire la divulgarea unui document emis de acesta și chiar și în cazul în care instituția nu dispune de niciun acord al statului membru respectiv, instituția ar fi totuși liberă să divulge documentul respectiv. O astfel de cerință ar fi lipsită de orice efect util dacă necesitatea de a obține un astfel de acord prealabil pentru divulgarea respectivului document ar depinde în ultimă instanță de voința discreționară a instituției care îl deține. Potrivit punctelor 45 și 46 din această hotărâre, un acord ar fi diferit din punct de vedere juridic de un simplu aviz și dreptul de a fi consultat ar reveni deja în mare măsură statelor membre în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001.

60 La punctul 47 din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, Curtea ar fi subliniat că, spre deosebire de articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, articolul 4 alineatul (5) din acest regulament ar oferi statului membru o posibilitate care numai prin utilizarea efectivă într-un caz determinat ar avea drept consecință considerarea acordului prealabil al statului membru ca fiind o condiție necesară unei divulgări viitoare a documentului respectiv.

61 Din punct de vedere procedural, potrivit punctului 87 din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, statul membru care își exprimă opoziția cu privire la divulgarea unui document ar fi obligat să motiveze această opoziție în raport cu excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Din cuprinsul punctelor 45-47 și 76 din această hotărâre ar rezulta că existența unei opoziții motivate corect împiedică Comisia să divulge documentul respectiv.

62 Comisia nu poate să accepte opoziția unui stat membru și ar fi, așadar, obligată să efectueze propria apreciere dacă această opoziție este lipsită de orice motivare sau dacă motivarea prezentată nu se întemeiază pe excepțiile enumerate în Regulamentul nr. 1049/2001 (punctul 88 din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus).

63 Potrivit punctului 89 din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, Comisia ar fi obligată să menționeze, în decizia de respingere, motivele invocate de statul membru pentru a demonstra aplicarea uneia dintre excepțiile de la dreptul de acces prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001.

64 Comisia susține că și-a respectat obligațiile care îi revin în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, astfel cum a fost interpretat de Curte în Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus. Astfel, autoritățile germane ar fi fost consultate, s-ar fi opus divulgării scrisorii cancelarului german și și-ar fi motivat poziția făcând trimitere la excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță din regulamentul menționat. În continuare, Comisia ar fi examinat dacă la prima vedere excepțiile erau invocate în mod corect și, acesta fiind cazul, ar fi prezentat motivele care stau la baza deciziei sale de respingere.

65 În opinia Comisiei, atunci când un stat membru își manifestă opoziția, controlul pe care aceasta trebuie să îl exercite este limitat la a verifica dacă opoziția se întemeiază, la prima vedere, pe excepțiile prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001 și dacă nu este în mod vădit neadecvat să fie invocate aceste excepții. O excepție vădit neadecvată ar fi cea invocată de un stat membru pentru a se refuza accesul la un document care iese în mod clar din sfera excepției astfel cum este interpretată de instanța Uniunii.

66 Controlul jurisdicțional al legalității deciziei atacate ar trebui de asemenea să se limiteze la a verifica dacă Comisia s-a asigurat în mod corespunzător că excepțiile aplicabile nu fuseseră invocate în mod vădit neadecvat.

Aprecierea Tribunalului

67 Trebuie amintit că, după cum reiese din cuprinsul considerentului (4) și al articolului 1, Regulamentul nr. 1049/2001 vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documentele deținute de o instituție. În temeiul articolului 2 alineatul (3) din regulamentul menționat, acest drept privește nu numai documentele întocmite de o instituție, ci și pe cele primite de la terți, printre care figurează statele membre, astfel cum se precizează în mod expres la articolul 3 litera (b) din același regulament.

68 La articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 se prevăd excepții de la dreptul de acces la un document. Potrivit alineatului (5) al acestui articol, un stat membru poate solicita unei instituții să nu divulge conținutul unui document emis de acesta fără acordul său prealabil.

69 În speță, Republica Federală Germania a utilizat posibilitatea de care dispunea potrivit articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 și a solicitat Comisiei să nu divulge scrisoarea cancelarului german. Aceasta și-a întemeiat opoziția pe excepțiile privind protecția interesului public, relațiile internaționale și politica economică a unui stat membru, prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță din regulamentul menționat, precum și pe excepția privind protecția procesului decizional al Comisiei, prevăzută la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din același regulament. În continuare, în decizia atacată, Comisia a întemeiat respingerea cererii de acces la scrisoarea cancelarului german pe opoziția exprimată de autoritățile germane potrivit articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001.

70 Trebuie, așadar, să se examineze efectul opoziției exprimate de autoritățile germane în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001.

71 În această privință, trebuie să se arate că, după cum reiese din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus (punctul 81), această dispoziție are caracter procedural, întrucât este consacrată procesului de adoptare a unei decizii a Uniunii.

72 Spre deosebire de articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001, care acordă terților, în cazul unor documente care emană de la aceștia, numai dreptul de a fi consultați, alineatul (5) al acestui articol transformă acordul prealabil al statului membru în condiție necesară pentru divulgarea unui document care emană de la statul respectiv în cazul în care acesta solicită acest lucru. Într-un asemenea caz, instituția care nu dispune de acordul statului membru respectiv nu are libertatea de a divulga documentul în cauză (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctul 44). În speță, decizia Comisiei privind cererea de acces la documentul în cauză depinde, așadar, de decizia luată de statul membru în cadrul procesului de adoptare a deciziei atacate.

73 Cu toate acestea, potrivit Hotărârii Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus (punctul 58), articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu acordă statului membru vizat un drept de veto general și necondiționat care să îi permită să se opună, în mod pur discreționar și fără a trebui să își motiveze decizia, divulgării oricărui document deținut de o instituție numai pentru motivul că documentul respectiv emană de la acest stat membru.

74 Potrivit Hotărârii Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus (punctul 76), exercitarea dreptului pe care articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 îl atribuie statului membru respectiv este limitată de excepțiile materiale enumerate la alineatele (1)-(3) ale aceluiași articol, statul beneficiind în această privință numai de dreptul de a participa la adoptarea deciziei instituției Uniunii. Acordul prealabil al statului membru în cauză, la care se referă articolul 4 alineatul (5) din regulamentul menționat, se aseamănă astfel cu o formă de aviz conform privind lipsa unor motive de exceptare întemeiate pe articolul 4 alineatele (1)-(3) din același regulament, iar nu cu un drept de veto discreționar. Procesul decizional instituit astfel prin articolul (4) alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 impune, așadar, ca instituția și statul membru în

cauză să respecte excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din același regulament (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctul 83).

75 Trebuie în plus să se sublinieze că punerea în aplicare a normelor de drept comunitar este încredințată în comun instituției și statului membru care a utilizat posibilitatea oferită de articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001. În cadrul procesului decizional în cauză la care participă instituția și statul membru implicate, al cărui obiect este să se determine dacă cererea de acces la un document trebuie respinsă în temeiul uneia dintre excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din regulamentul menționat, acestea sunt obligate să respecte obligația de cooperare loială prevăzută la articolul 10 CE și amintită în considerentul (15) al Regulamentului nr. 1049/2001 (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctul 85).

76 Statul membru care, la finalul acestui dialog, se opune divulgării documentului în discuție este obligat să motiveze această opoziție în raport cu excepțiile menționate (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctul 87).

77 Rezultă de aici că articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu autorizează statul membru în cauză să se opună divulgării unor documente care emană de la acesta decât în temeiul excepțiilor materiale prevăzute la alineate (1)-(3) ale acestui articol, motivându-și în mod corespunzător poziția în această privință (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctele 87 și 99).

78 În ceea ce privește, în cazul de față, domeniul de aplicare al articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 în raport cu Comisia, trebuie amintit, astfel cum a statuat Curtea la punctul 94 din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, că, în privința solicitantului, intervenția statului membru în cauză nu afectează caracterul de act al Uniunii al deciziei pe care i-o adresează ulterior instituția ca răspuns la cererea de acces cu care a sesizat-o și care privește un document pe care aceasta îl deținea. Acest aspect este cu atât mai important cu cât o astfel de decizie este

întemeiată exclusiv pe examinarea de către statul membru a aplicabilității excepțiilor materiale menționate.

79 Comisia, în calitate de autoare a unei decizii de respingere a unei cereri de acces la documente, este responsabilă de legalitatea acesteia. Înainte de a respinge cererea de acces la un document care emană de la un stat membru, Comisia trebuie, așadar, să examineze dacă statul și-a întemeiat opoziția pe excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 și dacă și-a motivat în mod corespunzător poziția în această privință.

80 În speță trebuie să se arate că examinarea aplicabilității excepțiilor materiale trebuie să rezulte din motivele deciziei instituției Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 19 iulie 1999, Hautala/Consiliul, T-14/98, Rec., p. II-2489, punctul 67, Hotărârea din 6 aprilie 2000, Kuijer/Consiliul, T-188/98, Rec., p. II-1959, punctul 38, și Hotărârea din 13 aprilie 2005, Verein für Konsumenteninformation/Comisia, T-2/03, Rec., p. II-1121, punctul 69). Dacă decizia de respingere se întemeiază exclusiv pe examinarea de către statul membru respectiv a aplicabilității excepțiilor menționate, aplicarea acestora este în final întemeiată pe raționamentul statului membru. Rezultă că raționamentul acestuia trebuie să reiasă din motivele deciziei instituției Uniunii.

81 În măsura în care Comisia nu se opune divulgării documentului în cauză și menționează în decizia sa motivele invocate de statul membru, aceste motive prezentate de statul membru sunt cele care, fiind preluate în decizia menționată, urmează a fi examinate de instanța Uniunii.

82 Întrucât dintr-o jurisprudență constantă reiese că motivarea unei decizii a unei instituții trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul (a se vedea Hotărârea Curții din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, C-266/05 P, Rep., p. I-1233, punctul 80 și jurisprudența citată), este necesar să se arate

că motivele prezentate de statul membru vizat în cadrul cererii pe care a formulat-o în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie să fie de o calitate care îndeplinește cerințele de la articolul 253 CE astfel cum este interpretat în jurisprudență în domeniul dreptului de acces la documente în temeiul aceluiași regulament. Motivarea prezentată de statul membru vizat trebuie să fie de natură să permită solicitantului să înțeleagă originea și motivele refuzului, iar instanței competente să exercite, dacă este cazul, controlul care îi este încredințat (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctul 89).

83 Curtea a statuat deja că Comisia nu poate să accepte opoziția unui stat membru față de divulgarea unui document care emană de la acesta dacă această opoziție este lipsită de orice motivare sau dacă motivarea prezentată nu se întemeiază pe excepțiile enumerate la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctul 88). În procesul de adoptare a unei decizii de respingere a unei cereri de acces, Comisia trebuie să se asigure că există o astfel de motivare și să o menționeze în decizia adoptată în final (Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, punctul 99).

84 În cadrul examinării prezentei cauze, trebuie să se arate că nu este necesară soluționarea problemei dacă Comisia era obligată ca, în plus față de controlul pur formal al existenței unei motivări a statului membru privind respingerea cererii de acces și al referirii la excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001, să realizeze un control *prima facie* sau un control complet al motivelor opoziției invocate de statul membru.

85 Astfel, în legătură cu divulgarea sau cu respingerea cererii de acces în privința unui document care emană de la un stat membru, fără acordul prealabil al acestuia, se pot distinge două niveluri de control al legalității unei asemenea divulgări sau a unei asemenea respingeri, și anume cel pe care Comisia este abilitată să îl realizeze asupra

opoziției exprimate de un stat membru în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 și cel pe care instanța Uniunii este abilitată să îl realizeze asupra deciziei finale a Comisiei de a admite sau de a respinge cererea de acces.

86 Cazul de față privește o decizie de respingere a Comisiei care nu este în contradicție cu motivele opoziției invocate de statul membru vizat, ci este întemeiată pe aceste motive și care a avut, așadar, drept consecință faptul că documentul în cauză nu a fost comunicat. Prin urmare, problema care trebuie analizată în speță nu privește tipul de control pe care Comisia era abilitată să îl realizeze asupra opoziției exprimate de statul membru în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001. Întrucât decizia atacată corespunde solicitării statului membru vizat, problema dacă Comisia era abilitată să realizeze un control *prima facie* sau un control complet al motivelor opoziției invocate de acest stat membru nu este relevantă. Ar fi fost necesar să se examineze această problemă dacă decizia Comisiei nu ar fi corespuns solicitării statului membru. În cazul în care decizia Comisiei referitoare la divulgarea unui document care emană de la un stat membru corespunde solicitării acestuia formulate în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, tipul de control care trebuie identificat este cel pe care instanța Uniunii este abilitată să îl realizeze asupra deciziei Comisiei de a respinge cererea de acces la documentul în cauză.

87 În ceea ce privește controlul jurisdicțional al legalității unei asemenea decizii de respingere, din cuprinsul punctului 94 din Hotărârea Suedia/Comisia, punctul 14 de mai sus, reiese că este de competența instanței Uniunii să verifice, la cererea solicitantului căruia instituția solicitată a refuzat să îi acorde accesul, dacă acest refuz a putut să fie întemeiat în mod valabil pe excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001, iar aceasta indiferent dacă acest refuz este rezultatul aprecierii acestora de către instituția însăși sau de către statul membru respectiv. Rezultă de aici că, contrar celor susținute de Comisie, întrucât se aplică articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, controlul instanței Uniunii nu este limitat la

un control *prima facie*. Aplicarea acestei dispoziții nu împiedică, așadar, instanța să realizeze un control complet al deciziei de respingere a Comisiei, care trebuie să respecte, printre altele, obligația de motivare și care se întemeiază pe aprecierea materială, de către statul membru vizat, a aplicabilității excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001.

88 Exercitarea unui control complet de către instanța Uniunii al aplicabilității excepțiilor materiale în cauză nu implică în mod necesar că Comisia este sau nu este abilitată să efectueze un control complet în privința opoziției exprimate de statul membru în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001. Chiar în cazul în care Comisia a respins cererea de acces la un document care emană de la un stat membru după ce a constatat, în temeiul unui control *prima facie*, că, în opinia sa, motivele opoziției prezentate de acest stat membru nu erau invocate în mod vădit neadecvat, controlul instanței Uniunii nu este limitat prin aplicarea articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 la un control *prima facie* al aplicabilității excepțiilor materiale prevăzute la alineatele (1)-(3) ale acestui articol, în condițiile în care aceasta controlează aplicabilitatea excepțiilor menționate în temeiul aprecierii materiale efectuate de statul membru vizat.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

89 Primul motiv include două aspecte, care trebuie examinate împreună. Acesta are în vedere excepțiile de la dreptul de acces referitoare la protecția interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale și politica economică a unui stat membru.

Argumentele părților

90 În ceea ce privește, în primul rând, excepția de la dreptul de acces referitoare la protecția interesului public privind relațiile internaționale, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, reclamanta arată că această dispoziție nu se aplică relațiilor interne ale Uniunii. Relațiile internaționale ar cuprinde numai relațiile între instituțiile Uniunii și țările terțe sau organizațiile internaționale.

91 În decizia atacată, Comisia ar fi evocat exclusiv relațiile dintre Republica Federală Germania, instituțiile Uniunii și alte state membre. În consecință, Comisia ar fi săvârșit o eroare de drept aplicând dispoziția în cauză.

92 În ceea ce privește, în al doilea rând, excepția de la dreptul de acces referitoare la protecția interesului public privind politica economică a unui stat membru, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a patra liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, Comisia s-ar fi limitat la a menționa, în decizia atacată, că documentul în cauză ar privi o declarație confidențială destinată exclusiv unei utilizări interne și că, în consecință, divulgarea acesteia ar compromite caracterul confidențial al politicii economice a Republicii Federale Germania și a altor state membre. Comisia nu ar fi indicat niciun alt motiv suplimentar.

93 În opinia reclamantei, caracterul sumar al motivării deciziei atacate ar putea fi justificat dacă scrisoarea cancelarului german ar fi efectiv confidențială. Reclamanta subliniază că problema este, așadar, dacă scrisoarea cancelarului german este sau nu este confidențială. I s-ar părea greu de imaginat că această scrisoare ar putea conține informații atât de sensibile, însă reamintește că nu a avut posibilitatea de a o consulta. Obligația de a demonstra că scrisoarea cancelarului german este de natură confidențială ar reveni Comisiei.

94 Reclamanta adaugă, în observațiile privind memoriul în intervenție al Republicii Finlanda, că această afirmație ar fi cu atât mai valabilă cu cât s-ar fi scurs un interval mare de timp de la primirea de către Comisie a informațiilor conținute în acest document. Comisia ar fi trebuit să reconsidere, în sensul articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, adevăratele motive pentru care scrisoarea cancelarului german nu fusese divulgată.

95 Contrar celor pretinse de Comisie, numai uneia dintre părțile la procedură i s-ar putea acorda o marjă largă de apreciere. În consecință, exercitarea unei asemenea competențe de apreciere ar putea fi controlată de instanța Uniunii. În prezenta cauză, decizia ar fi fost luată de un terț față de procedură, și anume de statul membru, exercitarea competenței sale de apreciere nefiind însă supusă controlului jurisdicțional. Prin urmare, acest stat membru nu ar dispune de o marjă largă de apreciere, ci exercitarea competenței sale ar fi încadrată de excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001.

96 Regatul Danemarcei susține că Comisia nu și-a respectat obligația de motivare care îi revenea în privința deciziei atacate.

97 Republica Finlanda adaugă că, contrar celor susținute de Comisie, reclamanta nu trebuie să demonstreze că excepția în cauză nu se poate aplica în privința documentului vizat, întrucât aceasta nu cunoaște suficient conținutul acestui document.

98 În ceea ce privește aplicarea *ratione temporis* a excepțiilor de la dreptul de acces, în temeiul articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, Republica Finlanda, susținută de reclamantă, de Regatul Danemarcei și de Regatul Suediei, subliniază că această dispoziție este legată în mod indisociabil de alineatele (1)-(3) din același articol.

99 Regatul Suediei subliniază că excepția de la dreptul de acces prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 nu își găsește aplicarea din cauza lipsei caracterului internațional al relațiilor în cauză.

100 Comisia contestă argumentația reclamantei și a intervenienților.

Aprecierea Tribunalului

101 În cadrul acestui motiv, reclamanta susține că Comisia nu își putea întemeia în mod valabil refuzul de a acorda acces la scrisoarea cancelarului german pe opoziția exprimată de autoritățile germane potrivit articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 bazându-se pe excepțiile referitoare la protecția interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale și politica economică a unui stat membru prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță din regulamentul menționat.

102 Trebuie să se analizeze mai întâi, în lumina considerațiilor referitoare la interpretarea articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea punctele 67-88 de mai sus), motivul întemeiat pe excepția referitoare la protecția interesului public în ceea ce privește politica economică a unui stat membru, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a patra liniuță din regulamentul menționat.

103 În această privință, trebuie să se amintească faptul că, în cazul de față, în care Comisia refuză să acorde accesul la un document care emană de la un stat membru în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, aplicarea excepțiilor referitoare la interesul public prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat avea la bază aprecierea materială a statului membru, iar nu cea a Comisiei.

104 Or, în ceea ce privește întinderea controlului legalității unei asemenea decizii efectuat de instanța Uniunii, trebuie să se arate că a fost deja statuat de Curte, în cadrul aplicării uneia dintre excepțiile materiale prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 de către o instituție în afara domeniului de aplicare al articolului 4 alineatul (5) din regulamentul menționat, că acestei instituții trebuia să i se recunoască o marjă largă de apreciere în scopul de a determina dacă divulgarea unor documente care aparțin domeniului avut în vedere de aceste excepții este susceptibilă de a aduce atingere interesului public. Curtea a întemeiat o astfel de marjă de apreciere în special pe faptul că o asemenea decizie de respingere are caracter complex și delicat, necesitând un grad de prudență cu totul special, și că criteriile enunțate la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 sunt redactate în termeni generali (Hotărârea Sison/Consiliul, punctul 82 de mai sus, punctele 34-36).

105 Acest raționament este valabil de asemenea dacă, în cazul unui refuz al Comisiei de a acorda acces la un document care emană de la un stat membru în temeiul articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, aplicarea unei excepții materiale prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat are la bază aprecierea statului membru. În această privință, trebuie să se adauge că aprecierea problemei dacă divulgarea unui document aduce atingere intereselor protejate de asemenea excepții materiale se poate regăsi printre responsabilitățile politice ale acestui stat membru (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului, Hautala/Consiliul, punctul 80 de mai sus, punctul 71, și Hotărârea Tribunalului din 7 februarie 2002, Kuijer/Consiliul, T-211/00, Rec., p. II-485, punctul 53). Într-un asemenea caz, acest stat membru trebuie să dispună, în același mod ca instituția, de o largă marjă de apreciere.

106 Rezultă de aici că, în speță, trebuie să se recunoască Republicii Federale Germania o largă marjă de apreciere în scopul de a determina dacă divulgarea unor documente care aparțin domeniului avut în vedere de excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a patra liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 este susceptibilă de a aduce atingere interesului public.

107 Prin urmare, controlul exercitat de instanța Uniunii trebuie să se limiteze la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a exactității prezentării faptelor, a absenței oricărei erori vădite în aprecierea faptelor, precum și a oricărui abuz de putere (a se vedea în acest sens Hotărârea Sison/Consiliul, punctul 82 de mai sus, punctele 34 și 64).

108 În legătură cu excepția referitoare la protecția interesului public în ceea ce privește politica economică a unui stat membru, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a patra liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, reclamanta contestă, în primul rând, caracterul suficient al motivării deciziei atacate în privința acestei excepții, arătând că Comisia s-a limitat la a menționa pe scurt caracterul confidențial al unei declarații cuprinse în scrisoarea cancelarului german, fără a indica niciun alt motiv suplimentar, și, în al doilea rând, aplicabilitatea acestei excepții în cazul de față. Regatul Danemarcei susține de asemenea că Comisia nu și-a respectat obligația de motivare care îi revenea.

109 În ceea ce privește, în primul rând, motivarea deciziei atacate, jurisprudența este constantă în sensul că, în temeiul articolului 253 CE, aceasta trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției autoare a actului, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 253 CE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul de norme juridice care guvernează materia respectivă (a se vedea Hotărârea Sison/Consiliul, punctul 82 de mai sus, punctul 80 și jurisprudența citată).

110 În cazul unei decizii de respingere a cererii de acces la un document în temeiul unei excepții prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, motivarea trebuie să cuprindă elemente care să explice în ce mod accesul la acest document ar putea aduce concret și efectiv atingere interesului protejat de această excepție (Hotărârea Curții din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul, C-39/05 P și C-52/05 P, Rep., p. I-4723, punctul 49, și Hotărârea Tribunalului din 11 martie 2009, Borax Europe/Comisia, T-121/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 37).

111 Cu toate acestea, indicarea motivelor care au justificat caracterul confidențial al unui document se poate dovedi imposibilă fără divulgarea conținutului acestuia și, pe cale de consecință, fără privarea excepției de principala sa finalitate (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 26 aprilie 2005, Sison/Consiliul, T-110/03, T-150/03 și T-405/03, Rec., p. II-1429, punctul 60 și jurisprudența citată). Aplicarea acestei jurisprudențe nu impune, contrar celor susținute de reclamantă, să fie vorba despre un document sensibil în sensul articolului 9 din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 5 martie 1997, WWF UK/Comisia, T-105/95, Rec., p. II-313, punctul 65, Hotărârea Tribunalului din 25 aprilie 2007, WWF European Policy Programme/Consiliul, T-264/04, Rep., p. II-911, punctul 37, și Hotărârea Tribunalului din 30 ianuarie 2008, Terezakis/Comisia, T-380/04, nepublicată în Repertoriu, punctul 71).

112 Astfel, precum a statuat Curtea, necesitatea de a se abține de la menționarea elementelor care ar aduce astfel atingere, în mod indirect, intereselor a căror protecție face obiectul specific al acestor excepții este subliniată îndeosebi la articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 (Hotărârea din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, punctul 82 de mai sus, punctul 83). Această dispoziție prevede în special că, atunci când un document, fie că are, fie că nu are caracter sensibil în sensul articolului 9 din regulamentul menționat, este repertoriat în registrul unei instituții, o astfel de referință trebuie să fie astfel concepută încât să nu adică atingere protecției intereselor prevăzute la articolul 4 din același regulament.

113 În speță, Comisia s-a întemeiat, pentru a adopta decizia de a refuza să acorde accesul la scrisoarea cancelarului german, în ceea ce privește excepția menționată la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a patra liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, pe faptul

că divulgarea acestei scrisori era susceptibilă să aducă atingere protecției interesului public în ceea ce privește politica economică a Republicii Federale Germania. Potrivit motivării autorităților germane, astfel cum a fost expusă în decizia atacată, scrisoarea cancelarului german privea o declarație confidențială, destinată exclusiv unei utilizări interne. Această scrisoare ar privi o problemă confidențială referitoare la politica economică a Republicii Federale Germania și a altor state membre. Divulgarea acestei scrisori ar aduce atingere confidențialității și ar compromite politica economică a Republicii Federale Germania și pe cea a altor state membre (a se vedea punctul 24 de mai sus).

114 Această motivare a deciziei atacate, chiar dacă este scurtă, nu este mai puțin adecvată în contextul cauzei și este suficientă pentru a permite reclamantei să aprecieze motivele refuzului de acces la documentul în cauză, iar instanței Uniunii să exercite controlul de legalitate care îi revine.

115 Astfel, trebuie să se arate că reclamanta cunoaște bine contextul cauzei.

116 Pe de o parte, aceasta din urmă a avut cunoștință despre avizul favorabil al Comisiei din 19 aprilie 2000 cu privire la realizarea proiectului industrial în cauză în situl Mühlenberger Loch, o arie protejată în temeiul Directivei 92/43. Acest proiect consta în extinderea uzinei societății D. în vederea asamblării finale a aeronavei Airbus A3XX. În avizul din 19 aprilie 2000, Comisia a evaluat, în special, motivele cruciale de interes public major potrivit articolului 6 alineatul (4) din Directiva 92/43, invocate de autoritățile germane pentru realizarea proiectului menționat, și anume motive economice și sociale, precum importanța economică foarte mare a proiectului menționat pentru orașul Hamburg, pentru Germania de Nord și pentru industria aeronautică europeană, în pofida concluziilor negative la care ajunsese la finalul evaluării efectelor proiectului asupra sitului și în lipsa altor soluții. Pentru aceste motive cruciale de

interes public major, Comisia a considerat, în cuprinsul avizului, că efectele negative ale proiectului erau justificate.

117 Pe de altă parte, Comisia a comunicat reclamantei, în anexă la decizia atacată, toate documentele care emană de la autoritățile germane și pe care aceasta i le solicitase, cu excepția scrisorii cancelarului german.

118 În acest context, întrucât indică faptul că scrisoarea cancelarului german adresată președintelui Comisiei privea o declarație confidențială a cărei divulgare ar compromite politica economică a Republicii Federale Germania și pe cea a altor state membre, din motivarea deciziei atacate rezultă cu claritate în ce mod, în opinia Comisiei, accesul la acest document era de natură să aducă efectiv atingere interesului protejat de excepția în cauză. Menționarea unor informații suplimentare, care să se refere în special la declarația exactă cuprinsă în documentul vizat, ar fi putut lipsi de finalitate excepția invocată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2005, Sison/Consiliul, punctul 111 de mai sus, punctul 62).

119 Prin urmare, Comisia nu a încălcat obligația de motivare.

120 Referitor, în al doilea rând, la aplicabilitatea excepției în discuție în prezenta speță, trebuie să se examineze dacă aprecierea potrivit căreia divulgarea scrisorii cancelarului german era susceptibilă de a aduce atingere protecției interesului public în ceea ce privește politica economică a Republicii Federale Germania se întemeiază pe o eroare vădită a autorităților germane.

121 În măsura în care excepțiile de la accesul la documente derogă de la principiul accesului cât mai larg posibil al publicului la documente, acestea trebuie interpretate și aplicate în mod strict (a se vedea Hotărârea din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, punctul 82 de mai sus, punctul 63 și jurisprudența citată).

122 Înainte de a se opune divulgării documentelor solicitate de reclamantă, autoritățile germane erau obligate să examineze dacă, în raport cu informațiile de care dispuneau, o asemenea divulgare era în mod real susceptibilă să aducă atingere vreunuia dintre aspectele interesului public protejat prin excepțiile ce permit refuzul accesului. Pentru ca aceste excepții să fie aplicabile, riscul de a aduce o atingere interesului public trebuie să fie, așadar, suficient de previzibil, iar nu pur ipotetic (Hotărârea Kuijer/Consiliul, punctul 105 de mai sus, punctele 55 și 56, și Hotărârea WWF European Policy Programme/Consiliul, punctul 111 de mai sus, punctul 39). Jurisprudența este constantă în sensul că examinarea necesară în vederea soluționării unei cereri de acces la documente trebuie să aibă un caracter concret (a se vedea Hotărârea Verein für Konsumenteninformation/Comisia, punctul 80 de mai sus, punctul 69 și jurisprudența citată). Această examinare concretă trebuie, pe de altă parte, să fie realizată pentru fiecare document vizat în cerere. Astfel, din Regulamentul nr. 1049/2001 rezultă că toate excepțiile menționate la articolul 4 alineatele (1)-(3) din acesta sunt prevăzute ca aplicabile „unui document" (Hotărârea Tribunalului Verein für Konsumenteninformation/Comisia, punctul 80 de mai sus, punctul 70, și Hotărârea Tribunalului din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/04, Rec., p. II-2023, punctul 116).

123 În speță, în primul rând, reiese din decizia atacată că examinarea cererii reclamantei de acces la documente a fost realizată pentru fiecare document avut în vedere în cerere. Astfel, întrucât autoritățile germane nu s-au opus divulgării a opt documente care emană de la orașul Hamburg și de la Republica Federală Germania, indicate fiecare în parte în decizia atacată, ci s-au opus numai divulgării scrisorii cancelarului german, furnizând motive specifice în această privință, Comisia a acordat acces la cele opt documente și a refuzat să divulge numai scrisoarea cancelarului german (a se vedea punctul 22 de mai sus).

124 În al doilea rând, autoritățile germane nu au comis erori vădite de apreciere atunci când au concluzionat, în cadrul unei examinări concrete a documentului în cauză, că exista riscul de a aduce atingere politicii economice a Republicii Federale Germania în cazul divulgării scrisorii cancelarului german. Având în vedere importanța economică a proiectului în cauză, aprecierea potrivit căreia un astfel de risc era previzibil în mod rezonabil, iar nu pur ipotetic, nu este vădit greșită.

125 Astfel, pe de o parte, din motivația prezentată de autoritățile germane, astfel cum este redată în decizia atacată, reiese că, pentru a ajunge la o asemenea concluzie, acestea au realizat o examinare concretă a scrisorii cancelarului german. Autoritățile germane s-au întemeiat, în cadrul opoziției, pe declarația specifică a cancelarului german cuprinsă în acest document, nu numai pe fapte abstracte, precum, printre altele, împrejurarea că această scrisoare provenea de la cancelarul german care era atunci în funcție.

126 Pe de altă parte, după cum a indicat Comisia, fără a fi contrazisă de reclamantă cu privire la acest aspect, din examinarea avizului din 19 aprilie 2000 reiese că în centrul problemei legate de declasarea sitului în discuție se aflau considerații de politică economică. Avizul Comisiei din 19 aprilie 2000 privea în principal problema dacă existau, potrivit articolului 6 alineatul (4) din Directiva 92/43, alte motive cruciale de interes public major, precum importanța economică foarte mare pe care extinderea uzinei societății D. în vederea asamblării finale a aeronavei Airbus A3XX o prezintă pentru orașul Hamburg, pentru Germania de Nord și pentru industria aeronautică europeană, care justifică realizarea acestui proiect în pofida concluziilor negative la care se ajunsese în urma evaluării efectelor proiectului asupra sitului în cauză și în lipsa altor soluții. Existența acestor considerații de politică economică nu a fost contestată de reclamantă.

127 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că aprecierea potrivit căreia divulgarea scrisorii cancelarului german era susceptibilă să aducă atingere protecției interesului public în ceea ce privește politica economică a Republicii Federale Germania nu se întemeiază pe o eroare vădită a autorităților germane.

128 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentarea reclamantei potrivit căreia, având în vedere timpul scurs de la trimiterea scrisorii cancelarului german, respingerea cererii de acces nu mai este justificată prin conținutul acestei scrisori, potrivit articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, și potrivit căreia Comisia ar fi trebuit să reconsidere motivele pentru care această scrisoare nu fusese divulgată.

129 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, excepțiile în cauză se aplică doar în perioada în care protecția se justifică prin conținutul documentului. Acestea se pot pune în aplicare în decursul a cel mult treizeci de ani.

130 În speță, reclamanta menționează numai în cuprinsul observațiilor privind memoriul în intervenție al Republicii Finlanda aplicarea *ratione temporis* a excepțiilor de la dreptul de acces în temeiul articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001. Astfel, cererea introductivă nu cuprinde niciun argument referitor la articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001. Republica Finlanda invocă, în memoriul în intervenție, o pretinsă încălcare a articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001 numai în cadrul excepției de la dreptul de acces prevăzute la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din acest regulament privind procesul decizional al Comisiei. În observațiile privind acest memoriu, reclamanta a fost de acord cu ideea prezentată de Republica Finlanda, extinzând-o la excepțiile vizate de prezentul motiv.

131 Trebuie să se arate că, întrucât condițiile de admisibilitate ale unei acțiuni și ale motivelor menționate în aceasta sunt de ordine publică, Tribunalul le poate examina din oficiu, conform articolului 113 din Regulamentul de procedură (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 15 aprilie 2010, Makhteshim-Agan Holding și alții/Comisia, C-517/08 P, punctul 54, și Hotărârea Tribunalului du 9 septembrie 2009, Brink's

Security Luxembourg/Comisia, T-437/05, Rep., p. II-3233, punctul 54 și jurisprudența citată).

132 Din dispozițiile coroborate ale articolului 44 alineatul (1) litera (c) și ale articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură rezultă că cererea de sesizare a instanței trebuie să indice obiectul litigiului și să cuprindă expunerea sumară a motivelor invocate și că invocarea de noi motive de drept pe parcursul procesului este interzisă, cu excepția cazului în care aceste motive se bazează pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii.

133 Or, faptul că un reclamant a luat cunoștință de un element de drept în cursul procedurii în fața Tribunalului nu înseamnă că acest element constituie un element de drept care a apărut în cursul procedurii. În plus, este necesar ca acest reclamant să nu fi fost în măsură să aibă cunoștință anterior despre această împrejurare (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 8 martie 2007, France Télécom/Comisia, T-340/04, Rep., p. II-573, punctul 164 și jurisprudența citată). În această privință, trebuie să se arate că nu reiese din dosar că reclamanta nu a fost în măsură să ia cunoștință de o eventuală încălcare a aplicării *ratione temporis* a excepțiilor de la dreptul de acces în cauză.

134 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că argumentarea reclamantei privind articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001 este inadmisibilă, întrucât constituie un motiv nou care nu a fost invocat în cuprinsul cererii introductive. Pe de altă parte, trebuie să se arate că această argumentare nu constituie o dezvoltare a motivelor prezentate de reclamantă în cererea introductivă.

135 Astfel, contrar celor susținute de reclamantă și de intervenienți, articolul 4 alineatul (7) nu este în mod indisociabil legat de dispozițiile alineatelor (1)-(3) ale aceluiași articol. Este adevărat că articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie aplicat ținându-se seama de excepțiile de la dreptul de acces prevăzute la alineatele

(1)-(3) ale acestui articol. Cu toate acestea, nu se poate concluziona de aici că prin invocarea încălcării unei părți din aceste dispoziții înseamnă că se invocă încălcarea acestora în întregime. Motivul întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu are o legătură strânsă cu motivele invocate de reclamantă, întemeiate pe o încălcare a alineatelor (1) și (3) ale aceluiași articol. Astfel, deși examinarea concretă a excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 este, desigur, o condiție indispensabilă pentru a decide cu privire la aplicarea *ratione temporis* a excepțiilor în cauză, articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu privește condițiile de aplicare ale acestora, prevăzute la alineatele (1)-(3) ale acestui articol, ci aplicabilitatea acestora limitată în timp.

136 În orice caz, trebuie să se sublinieze că nu reiese din dosar că la momentul adoptării deciziei atacate nu mai era justificată o protecție a interesului public în cauză, având în vedere conținutul scrisorii cancelarului german. În această privință, este necesar să se constate că, pentru a-și întemeia argumentația referitoare la o pretinsă încălcare a articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, nici reclamanta și nici intervenienții nu invocă alte împrejurări decât timpul scurs, cum ar fi, de exemplu, elemente susceptibile să conteste importanța considerațiilor de politică economică prezentate.

137 Scrisoarea în cauză cuprinde o declarație a cancelarului german referitoare la realizarea proiectului de extindere a uzinei societății D. în vederea asamblării finale a aeronavei Airbus A3XX în situl de la Mühlenberger Loch, o zonă protejată în temeiul Directivei 92/43. După cum s-a constatat, în centrul problemei legate de declasarea sitului de la Mühlenberger Loch se aflau considerații de ordine economică pentru orașul Hamburg, pentru Germania de Nord și pentru industria aeronautică europeană. Având în vedere declarația cuprinsă în scrisoarea cancelarului german, care privea, așadar, o cauză cu o foarte mare importanță pentru politica economică a Republicii Federale Germania, perioada de aproximativ 8 ani care s-a scurs între trimiterea scrisorii cancelarului german (15 martie 2000) și adoptarea deciziei atacate (19 iunie

2008) trebuie considerată o perioadă în care protecția interesului public în cauză, și anume politica economică a Republicii Federale Germania, era justificată.

138 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că în mod corect a refuzat Comisia să divulge scrisoarea cancelarului german în urma opoziției Republicii Federale Germania, potrivit articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, în temeiul excepției privind protecția interesului public în ceea ce privește politica economică a unui stat membru, prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a patra liniuță din același regulament.

139 Prin urmare, nu mai este necesar să se examineze motivul întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, privind excepția de la dreptul de acces referitoare la protecția interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale, și nici al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 4 alineatul (3) al doilea paragraf din regulamentul menționat, referitor la excepția privind protecția procesului decizional.

Cu privire la o pretinsă încălcare a articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001

Argumentele părților

140 Republica Finlanda susține că Comisia nu și-a îndeplinit obligația, care îi revine în temeiul articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001, de a aprecia posibilitatea unui acces parțial la documentul în cauză. Aceasta din urmă nu ar fi trebuit să se limiteze la a face trimitere la declarația statului membru respectiv, potrivit căreia acesta din urmă refuza să acorde accesul la documentul în cauză în integralitatea sa.

141 Ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal referitoare la admisibilitatea argumentației sale, Republica Finlanda, susținută de reclamantă, de Regatul Danemarcei și de Regatul Suediei, subliniază că aceasta este admisibilă întrucât articolul 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 este legat în mod indisociabil de alineatele (1)-(3) ale acestui articol.

142 Comisia contestă argumentația Republicii Finlanda.

Aprecierea Tribunalului

143 Tribunalul poate oricând invoca din oficiu orice cauză de inadmisibilitate de ordine publică, printre care se numără și admisibilitatea unui argument invocat de o intervenientă (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 23 februarie 1961, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg/Înalta Autoritate, 30/59, Rec., p. 1, 37).

144 Trebuie să se constate că argumentația referitoare la o pretinsă încălcare a articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001, privind problema unui acces parțial la documentul în cauză, a fost invocată numai de Republica Finlanda. O astfel de argumentație nu a fost prezentată de reclamantă.

145 În această privință, trebuie să se arate că, potrivit articolului 40 al patrulea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil Tribunalului în temeiul articolului 53 din statutul menționat, concluziile cererii de intervenție pot avea ca obiect numai susținerea concluziilor uneia dintre părțile principale. În plus, potrivit articolului 116 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, intervenientul ia procedura în starea în care se află în momentul intervenției sale. Or, deși aceste dispoziții nu se opun împrejurării ca intervenientul să invoce argumente diferite de cele ale părții pe care o susține, acest lucru este însă posibil cu condiția ca argumentele respective să

nu modifice cadrul litigiului și ca intervenția să urmărească în continuare susținerea concluziilor prezentate de aceasta din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg/Înalta Autoritate, punctul 143 de mai sus, p. 37, și Hotărârea Verein für Konsumenteninformation/Comisia, punctul 80 de mai sus, punctul 52).

146 În speță, litigiul, astfel cum a fost constituit între reclamantă și Comisie, are ca obiect anularea deciziei atacate. Acesta privește, pe de o parte, consecințele aplicării articolului 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001 și, pe de altă parte, o pretinsă încălcare a excepțiilor de la dreptul de acces prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) a treia și a patra liniuță și la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din același regulament. Nici cererea introductivă și nici memoriul în apărare nu conțin dezvoltări privind o eventuală încălcare a articolului 4 alineatul (6) din regulamentul respectiv. În plus, reclamanta a indicat expres în cererea introductivă că nu contesta decizia atacată în ceea ce privește accesul parțial. Pretinsa încălcare a articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 a fost invocată, pentru prima dată, în memoriul în intervenție al Republicii Finlanda.

147 Contrar celor susținute de Republica Finlanda, articolul 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu este legat în mod indisociabil de alineatele (1)-(3) ale acestui articol. Astfel, dacă examinarea concretă a excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatele (1)-(3) din Regulamentul nr. 1049/2001 este, desigur, o condiție indispensabilă pentru a lua o decizie în privința posibilității de a acorda un acces parțial la documentul în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului Verein für Konsumenteninformation/Comisia, punctul 80 de mai sus, punctul 73, Hotărârea Franchet și Byk/Comisia, punctul 122 de mai sus, punctul 117, și Hotărârea din 19 ianuarie 2010, Co-Frutta/Comisia, T-355/04 și T-446/04, Rep., p. II-1, punctul 124), examinarea unei asemenea posibilități nu privește condițiile de aplicare a excepțiilor în cauză prevăzute la alineatele (1)-(3) ale acestui articol. Cerința privind o astfel de examinare decurge din principiul proporționalității. Astfel, în cadrul articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001, trebuie să se examineze dacă scopul urmărit prin refuzul de a acorda acces la documentul în cauză poate fi atins chiar în ipoteza în care sunt cenzurate numai fragmentele care pot aduce atingere interesului protejat (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 6 decembrie 2001, Consiliul/Hautala,

C-353/99 P, Rec., p. I-9565, punctele 27-29, și Hotărârea WWF European Policy Programme/Consiliul, punctul 111 de mai sus, punctul 50).

148 Prin urmare, condițiile de aplicare a articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 sunt examinate separat și la un stadiu al analizei diferit de cel al excepțiilor de la dreptul de acces prevăzute la alineatele (1)-(3) ale acestui articol (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2005, Sison/Consiliul, punctul 111 de mai sus, punctele 86-89, și Hotărârea WWF European Policy Programme/Consiliul, punctul 111 de mai sus, punctele 47-55). Numai o eventuală încălcare a articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1049/2001 este de natură să determine anularea unei decizii de refuzare parțială a accesului.

149 Rezultă de aici că argumentația prezentată de Republica Finlanda referitoare la o încălcare a articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu are legătură cu obiectul litigiului astfel cum a fost definit de părțile principale și modifică, așadar, cadrul prezentului litigiu. Prin urmare, această argumentație trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cererea de a prezenta documentul în cauză

Argumentele părților

150 Reclamanta solicită Tribunalului să dispună, prin intermediul unor măsuri de organizare a procedurii, potrivit articolului 66 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, ca Comisia să prezinte scrisoarea cancelarului german pentru a putea examina conținutul acesteia și pentru a determina astfel dacă, și în ce măsură, această scrisoare este acoperită de excepțiile invocate de Comisie.

151 Comisia și intervenienții nu au luat poziție cu privire la cererea reclamantei.

Aprecierea Tribunalului

152 După cum reiese din ansamblul considerentelor de mai sus, Tribunalul se poate pronunța în mod util asupra acțiunii numai în temeiul concluziilor, motivelor și argumentelor prezentate în cursul judecății.

153 Prin urmare, trebuie respinsă cererea reclamantei având ca obiect să se dispună ca Comisia să furnizeze scrisoarea cancelarului german (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 10 septembrie 2008, Williams/Comisia, T-42/05, nepublicată în Repertoriu, punctele 130 și 131).

154 Având în vedere toate cele de mai sus, se impune respingerea acțiunii în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

155 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Pe de altă parte, potrivit alineatului (4) al aceluiași articol, statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

156 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia din urmă. Regatul Danemarcei, Republica Finlanda și Regatul Suediei vor suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.

3) Regatul Danemarcei, Republica Finlanda și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 13 ianuarie 2011.

Semnături